

Nefndarsvið Alþingis
Umhverfisnefnd
Austurstræti 8-10
150 Reykjavík

Reykjavík, 9. júní 2009

Efni: Frumvarp til laga um breytingu á lögum nr. 52/1988 um eiturefni og hættuleg efni, með síðari breytingum, 3. mál.

Samtökum atvinnulífsins og Samtökum iðnaðarins hefur borist ofangreint frumvarp til umsagnar og er þetta sameiginleg umsögn þeirra.

Í 1. gr. frumvarpsins er rekstraraðli skilgreindur sem aðili „sem stjórnar tæknilegri virkni þess búnaðar sem lög þessi taka til.“ Þetta má skilja sem svo að hér sé átt við þann sem vinnur með búnaðinn, t.d. vélstjóra eða kælitækni. Augljóst er af lögnum og Evrópureglugerðinni að rekstraraðili er fyrirtæki og þeir sem reka það, nema í þeim tilfellum sem um einyrkja er að ræða. Ábyrgðin á framfylgd laganna getur ekki legið á einstaka starfsmönnum. Bent er á hvernig orðið rekstraraðili er notað í lögum um hollustuhætti og mengunarvarnir og hvernig það almennt er notað og skilið í reglugerðum og starfsleyfum sem gefin eru út á grunni þeirra. Skilgreiningin er ekki heldur í samræmi við orðalag Evrópureglugerðarinnar. Lagt er til að skilgreiningin verði umorðuð þannig að augljóst verði að hér sé átt við þann sem ber raunverulega ábyrgð á rekstri fyrirtækisins sem búnaðurinn tilheyrir.

Gerð er athugasemd við orðalagið „föst kælikerfi“ sem erfitt er að henda reiður á. Lagt er til að orðalagið verði skýrara eða að skilgreining á „föst kælikerfi“ verði færð í lögina svo afmörkunin sé skýr.

Lagt er til að notað verði hugtakið „kæli- og frystibúnaður“ í stað „kælikerfi“.

Lagt er til að gr. e. (31) b. liður orðist svo „framkvæmd endurnýtingar og eyðingar“ enda fjalla reglugerðir um hvoru tveggja.

Umsagnaraðilar vilja benda á að það er sérstaklega tekið fram í reglugerð EC/842/2006, þar sem fjallað er um markaðssetningu vöru og tækja sem undir reglugerðina falla, að hafi ríki innleitt strangari ákvæði skuli þau samræmd fyrir 31. desember 2012 (gr. 9.3 (a)). Í íslenskri reglugerð nr. 230/1998 um tiltekin efni sem stuðla að auknum gróðurhúsaáhrifum er að finna almennt bann við að framleiða, flytja inn og selja efni er undir reglugerðina falla. Enginn vafi er á því að reglugerðin hefur orðið til þess að innlendir framleiðendur nota ekki þessi efni, til dæmis við framleiðslu á frauðplasteinangrun af ýmsu tagi. Bannið hefur hins vegar ekki áhrif á erlenda framleiðendur og því eru allar líkur á því að frauðplasteinangrun

sem flutt er til landsins í byggingarhlutum, kæligámum, frystieiningum og fleiru geti innihaldið umrædd efni í einhverjum mæli. Sama má segja um ýmsar vörur þar sem notaðar eru flúoreraðar lofttegundir við framleiðslu sem gegna ekki sérstöku hlutverki við notkun vörunnar en geta lekið út og losnað til dæmis við förgun vörunnar. Nánast útilokað er að fylgjast með þessu á markaði og bannið eins og það er sett fram í reglugerð nr. 230/1998 er því marklítið og þjónar einungis þeim tilgangi að mismuna íslenskum framleiðendum í samkeppni við innflutning. Því er eindregið lagt til að í reglugerðum byggðum á lögnum verði notast við nálgun EB og notkun efnanna heimil nema þar sem hún er sérstaklega bönnuð í stað þess að almennt bann gildi við notkun umræddra lofttegunda. Áréttað er að ekki er verið að fara fram á að heimila að nýju notkun efnanna hér á landi þar sem hún er þegar bönnuð, því reglugerð EC/842/2006 gengur lengra en fyrri tilskipanir.

Pétur Reimarsson

Samtök atvinnulífsins

Bryndís Skúladóttir

Samtök iðnaðarins